

ALLY CONDIE

ULTIMUL VOIAJ

AL
LUI **POE**
BLYTHE

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU SZÖLLŐ

CORINTEENS

—2021—

PENTRU LAINEY, O STEA

CALL ÎMI SPUNE CĂ VEDE O STEA, IAR PE MINE MĂ UMFLĂ RÂSUL.

— Chiar o văd!

Îmi spune asta cu o voce serioasă și cu gura lipită de urechea mea.

Ridic capul. Chiar așa e. E jos, la orizont.

— Cu asta, sunt șase, zic eu.

— Șapte, spune el. Aia pe care-am văzut-o în prima noapte pe râu chiar *era* o stea.

— Nu era.

Ne contrazicem pe tema asta de săptămâni întregi, încă de când am plecat de la Avanpost și am urcat la bordul dragei ca să ajungem în amonte.

El râde încetișor, apoi începe să mă sărute din nou.

Sus, pe punte, e mai ușor să te auzi peste zgomotele scoase de nava noastră de metal cea înfometată. Dar tot e imposibil să ignori smuceala și scrâșnetul constant al dragei în timp ce-și croiește drum pe fluviu, în căutare de aur, lovindu-se de stânci și de pietre, sfărâmându-le. Face zob râurile și lasă în urmă gunoaie și mâl, distruge văi și mai pune o trâmbă de fum pe cer.

— Toate astea întrucât Amiralul are o slăbiciune pentru aur.

— Eu am o slăbiciune pentru tine, îmi spune Call.

Râd, pentru că e o mare prostie să spui așa ceva, chiar dacă e adevărat, și-l simt cum zâmbește.

— N-are nicio logică, spun eu. La ce-i bun tot aurul ăsta?

Știm cu toții că Amiralul vrea să ajute Avanpostul să prospere. El crede că, dacă facem rost de mai mult aur, o să reușim, dar nu știi sigur de ce crede asta. Am adunat destul cât să ne-ajungă o vreme, și nu prea mai avem cu ce să facem troc. Avem nevoie de atâtea alte lucruri. Aer mai curat, mai multă apă, medicamente mai bune, modalități de a reabilita terenul. Aurul nu face decât să poleiască timpul rămas până când vom muri.

— Cui îi pasă? zice Call. Dacă nu l-ar vrea amiralul, n-am putea în veci să fim aici.

Call spune lucruri de genul ăsta, dar i-am văzut expresia când privește la dezastrul pe care-l lăsăm în urma noastră. Albia râului dată peste cap, vietăți sufocate, și asta doar ca să scoatem noi aurul.

Deși mă trec fiorii când mă gândesc ce stricăciuni provocăm, ar fi bine să număr stelele cât încă pot s-o fac. Deja, în două săptămâni petrecute pe râu, am văzut mai multe decât ar vedea majoritatea oamenilor de la Avanpost într-o viață întregă.

— *A fost o idee bună să venim aici*, șoptește Call. *Recunoaște!*

— O idee bună, zic eu, ca să-l tachinez. O idee bună să ne petrecem zilele într-o navă veche și destul de zgomotoasă încât să ne asurzească. O idee bună să ne petrecem nopțile stând de pază și stricându-ne ochii în timp ce ne uităm după tot felul de chestii în întuneric.

— O idee *foarte* bună, spune el.

Call îi auzise fără să vrea pe câțiva dintre mașiniști, în depozitul de fier vechi unde lucrăm, vorbind despre voiajele dragei.

— Nu e un post ideal, îi spusese ră mașiniștii lui Call. E periculos și trebuie să părăsești Avanpostul.

Lui Call, acele cuvinte îi sunau ca niște promisiuni, nu ca niște avertismente.

— E singurul mod în care o să vezi și tu lumea, Poe. Numai așa o să-ți scuturi praful Avapostului de pe picioare.

Și amândoi eram conștienți că înscrierea pe dragă era o modalitate de a fi împreună, fără să ne așezăm la casa noastră, să avem copii și să lucrăm în fiecare zi în același loc, făcând aceleași lucruri.

Apoi, mai e și cel mai mare secret, cel mai frumos vis dintre toate.

O să scăpăm.

La punctul de cotitură, o să plecăm. O să fugim. O să fim liberi.

Mi-am imaginat totul. Lacuri albastre. Mirosul pădurii. Sunele scoase de alte vietăți, care nu sunt oameni și cărora nu le pasă că noi suntem oameni. S-ar putea să nu rezistăm în sălbăticie prea mult, dar cine știe?

Prefer să mă sfâșie ceva decât să aștept degeaba. Și nu ajută la nimic să-mi fac griji în legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla mai târziu.

În schimb, mă gândesc la prezent. Îmi place prezentul. Un sărut în vârful dragei, sub un cer mânjit cu stele, cu mâinile lui Call atingându-mă.

— Oare-ar trebui să invităm pe cineva din echipaj să vină cu noi când plecăm? întrebă Call.

Și discuția asta am mai avut-o.

— Nu, spun eu. Doar noi.

Call îmi oftează la ureche, metalul se izbește și zgârie stânca, sita cu tambur întoarce pietrele și cerne aurul, iar apa scursă prin stăvilă se revarsă peste rocă și metal.

Apoi, se-aude clopotul de pe puntea de minierit.

Trag o înjurătură, pentru că știu ce presupune. Au nevoie de ajutor cu motorul principal al dragei, cel care alimentează toate sistemele principale ale navei.

— Du-te! spune Call. După aceea poți veni înapoi aici.

A trecut amurgul și se face direct noapte.

— Ai grijă cât lipsesc, zic eu. Fii cu ochii-n patru după bandiți!

— Mă descurc mai bine să stau de pază când nu ești tu aici, spune el, iar în lumina slabă, îi văd zâmbetul strâmb.

— E adevărat, zic eu. Nu o să mai urc.

Nu glumesc. Poate că ne-am bucurat prea mult de libertate, de faptul că suntem afară.

— Poe, spune Call, e în regulă. N-am văzut nici măcar un bandit pe râul ăsta.

Or fi început să moară. Știa toată lumea că așa avea să se întâmple.

Avanpostul e singurul loc în care se poate rezista. Singurul loc cu medicamente și hrană ca lumea, și cu protecția Amiralului și a miliției lui. Renunți la o parte din libertatea ta pentru el, dar majoritatea crede că e un compromis ușor de făcut.

Când plec, Call îmi atinge mâna, în întuneric.

— GATA, SPUNE NAOMI, chiar în timp ce echipamentul de minerit repornește, cu un uruit scăzut și constant, care ajunge să facă parte din tine, ca bătaia unei inimi.

Alimentat de conducte solare și de baterii, motorul principal aprovizionează tot ce există pe dragă prin sisteme de prize de putere. Sistemul de minerit este cel mai zgomotos. E încropit din sistemul inițial al dragei, pentru că nu aveam materialele de bază necesare pentru a-l înlocui. Cupele de minerit circulă pe banda lor, sita cu tambur care separă aurul de pietre se rotește, totul zăngănește, se învârte, râșnește. Pe fața bronzată a lui Naomi curge transpirația. Se șterge pe mâini cu o cârpă și face un gest din cap către Nik și către mine.

— Mersi!

— Cu plăcere! spune Nik.

Suntem nevoiți să țipăm ca să ne facem auziți peste zgomotul pe care-l face nava. Adesea ne citim doar pe buze.

— Îmi pare rău că te-am adus aici, puștoaico! îmi spune el.

La lumina de sub punte, fața lui pare fantomatică, dar prietenoasă.

— Sunt ceva stele pe puntea de sus? întrebă Naomi.

— Deja am văzut una în seara asta, zic eu. Ar trebui să urci și tu.

Nik râde.

— Nu vorbești serios. Tu și Call vreți puntea doar pentru voi.

Dau ochii peste cap la el, deși are dreptate. Dar și Naomi, și Nik mă urmează pe trepte, dornici de aer curat, după ce au stat pe puntea de minerit. În timp ce urcăm, mirosul brizei nopții, și poate chiar al unor păduri de pin din apropiere, plutește în jos spre noi. Trag aer în piept. Toate astea merită din plin.

— Call! strig eu în timp ce urc pe punte, dar el nu e unde l-am lăsat.

În luminile slabe care străjuiesc baza punții, văd câteva siluete care se mișcă. Cine mai e aici? Unii dintre membrii echipajului?

— Hei, spun eu, pășind pe punte, dar Naomi mă apucă puternic de braț, oprindu-mă.

Siluetele înaintază, se văd mai clar. Venind mai aproape, se transformă din umbre în oameni ale căror fețe nu le cunosc.

Bandiți.

— Vrem aurul, spune unul dintre ei. Spuneți-ne unde e! Acum! Mîntea mi-o ia razna. Privirea îmi aleargă peste tot.

Unde e Call?

N-a avut timp să tragă alarma. A avut, oare, timp să se ascundă?

— Spuneți-ne unde e, adaugă alt bandit, că vă omorâm pe toți și vi-l luăm oricum!

Îi privesc pe Naomi și pe Nik. Au mâinile ridicate.

— Nu puteți să ne omorâți pe toți! spun eu. Aveți nevoie de noi în viață. Nu știți să manevrați nava.

— Voi doi, mergeți cu noi jos! poruncește banditul către Naomi și Nik. Arătați-ne unde e aurul, că vă-mpușcăm!

Face un gest în direcția mea.

— Pe ea s-o țineți aici, sus!

Bandiții îndreaptă armele spre mine. Îmi fac tare multe griji pentru Call! Dar el e rapid. E bine. Probabil că se-ascunde pe undeva, așteptând să se facă rândul lui. Așteptând momentul în care să-i poată doborî, unul câte unul.

Trece un moment.

Apoi aud un zgomot cumplit: motorul navei se oprește. Ne țin pe loc.

Mă strecor spre marginea punții. Oare mai sunt bandiți care așteaptă acolo, jos, pe apă? Oare Call a evadat? Stă, oare, acolo, în râu, tăcut, sperând că o să privesc dincolo de bord? Oare așteaptă să mă prindă în cazul în care cad?

Dacă așteaptă, încă am putea să fugim. Am putea să plecăm fără să privim în urmă.

— Hai, spune banditul care mă păzește, uită-te!

Arunc o privire peste bord. Pe apă sunt puncte de lumină – bandiți în bărci, care țin torțe. Sunt cel puțin treizeci și șase acolo, în afară de cei aflați deja pe navă.

De unde-or fi atâția? Parcă începuseră să moară.

Pe dragă suntem doar douăzeci și trei de persoane. Nu putem face față unui grup înarmat de o asemenea dimensiune. Și suntem prea departe în amonte ca să putem să cerem ajutoare de la Avanpost. Și-au ales perfect momentul.

Unde e Call?

Încerc cu disperare să-l găsesc.

Bandiții mână restul echipajului pe trepte în sus și pe punte. Îi văd pe Naomi și pe Nik. Bucătarul. Căpitanul. Cartograful. Ceilalți mașiniști și minerii. Nimeni din echipajul nostru nu e înarmat. Probabil că bandiții ne-au luat armele.

Call nu e singurul care lipsește. Nici pe ofițerul secund nu-l văd.

Apoi, ultimii sus pe trepte, încă doi bandiți, fiecare cărând pe câte cineva.

Bun, mă gândesc, *am rănit câțiva*. Dar, apoi, îi aruncă pe cei doi pe puntea dragei și văd că unul dintre ei e secundul, iar celălalt e cu fața în jos, și niciunul dintre ei nu mișcă.

Eu, în schimb, da. Traversez puntea, cu pași împleticiți, și mă lovesc tare la genunchi când ajung lângă bărbatul cu fața în jos. Ating cu mâna un loc întunecat de pe spatele lui și, când o dau la o parte, e plină de sânge. Naomi scoate un sunet ca un strigăt. Foarte posibil să mă împuște și pe mine în spate, dar trebuie să știu. Trebuie să știu ceea ce știu deja.

Îl întorc. Și iată-l, cu fața scăldată-n luminile reci de pe punte, și-n cea a flăcărilor de la torțele bandiților. Are ochii deschiși, e singur.

Call.

Îmi lipesc degetul de buzele lui. Pielea lui mi se pare deja rece.

— Ridică-te! spune un bandit.

Nu mă ridic.

Call a fost împușcat în spate. Nu a apucat să tragă semnalul de alarmă. A fost împușcat în spate și era singur. Ce spun ochii lui? Nimic. Nu spun nimic. Nu e nimic. Nu mai e aici. Eu mai sunt aici?

E posibil să fii atât de gol pe dinăuntru fără să te ia vântul?

Arunc o privire în urmă, spre ceilalți membri ai echipajului. Prietenii mei. Naomi, căpitanul și toți ceilalți, și mă gândesc: *Aș*

vrea să fi murit voi în locul lui. Tu, tu și tu! Toți ceilalți de pe nava asta. Voi toți! V-aș da pe toți la schimb numai pentru el, și nu m-ar durea nici măcar un pic.

În raza mea vizuală mai apare cineva. Un bandit. Îi aud scrâșnetul bocancilor când se ghemuiește, dar nu-mi dezlipesc privirea de fața lui Call. De ochii lui.

— Știi cine suntem?

Vocea bărbatului e aspră ca piatra. Sau ca aurul. Nu aur de-ăla șlefuit, lucios, care-a fost rafinat și purificat. Genul ăla de aur mai greu, plin de pământ, pe care-l luăm de pe fundul râului.

— Bandiți, zic eu.

— Hoinari, mă corectează el.

Puțin îmi pasă mie cum își spun ei. Iau mâna aspră a lui Call într-a mea.

Am fața udă.

— Vă dăm drumul, spune bărbatul.

Nu ridică vocea, dar e destul de răsunătoare, iar pe navă e atât de liniște!

— V-am lăsat mâncare pe mal. E destul cât să ajungeți înapoi la Avangpost dacă mergeți repede și nu mâncați mult.

Se apropie, atât de mult, încât îi simt respirația pe obrazul meu și-i văd sclipirea din ochi la lumina torței.

— Să-i zici Amiralului vostru că ne-am săturat să mai luați de la noi. Să-i zici că asta-i ultima oară când lășăm pe careva în viață.

Bag mâna în buzunarul cămășii lui Call. Mă uit la nasturi, la țesătură, în loc să mă uit în ochii lui fără viață. Unul dintre paznicii bandiților mă apucă de umăr ca să mă tragă înapoi, dar nu înainte să iau rigla pliantă pe care Call o avea mereu la el.

— Ce-i aia? întrebă banditul.

Nu-i răspund.

— Ajută-mă! îi spun eu lui Nik. Ajută-mă să-l luăm cu noi.

Deși Call a murit, nu vreau să-i las trupul pe mâna bandiților.
— Lasă-l! zice liderul bandei, cel cu vocea aspră. Hai, valed-aici!

Clocotesc de-o furie zgomotoasă ca un motor.

— Naomi! spun eu. Mă ajuți?

Ea nu se mișcă. Are o față tristă, plină de regrete. Îi e teamă. Tuturor le e teamă. Mie nu mi-e. Ce-a fost mai rău s-a întâmplat deja.

În timp ce ei mă târăsc de-acolo, mă răsucesc și văd că bandiții îl târăsc și pe Call. Capul lui atârnă pe spate. Nu-și duce nimic din greutate.

E greu, și totuși nu e aici deloc.

DE PE MAL, draga e o siluetă enormă, adâncă, profilată pe cerul nopții, apoi e ca soarele, explodând.

— Au aruncat-o în aer!

Vocea căpitanului tremură.

Căldura ne copleșește. Câteva bucățele de metal topit cad în apă și sclipesc când se lovesc de stâncile pe care le-am distrus noi mai devreme.

Vântul își schimbă direcția, și văd o grămadă de stele în aerul mânjit, poluat. După care dispar din nou, acoperite de fumul scos de nava în flăcări.

Call e mort.

L-au nimicit pe Call. Care era totul.

Le fac o promisiune, în timp ce văpaia și fumul lor întunecă stelele.

O să vă nimicesc și eu.